

Βούλη κάμαν ἑτοεῖνοι οἱ Ἑβραῖοι
να μᾶς πιάκουν τὸ Κριστό

Μαρτάν. 2) Τὸ νομοθετικὸν σῶμα τῶν αἵρετῶν ἀντι-
προσώπων τοῦ λαοῦ λόγ. κοιν.: Ἄσμ.

Δὲ σοῦ 'πα γῶ, Δυσσέα μου, δὲ σοῦ 'πα γῶ, παιδί μου,
μὲ τὴ βούλῃ μὴν πιάνεσαι, μὲ τοὺς καλαμαράδες;

Εὐβ. 3) Τὸ κτήριον ὅπου στεγάζεται τὸ κοινοβούλιον,
βουλευτήριον λόγ. κοιν.

βούλημα τό, Ἰων. (Κρήν.) Ρόδ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ.
Περὶδ. Βυζ. Βλαστ. 364 βούλ-λημαν Κύπρ. 'ούλημα
Χίος βούλισμα Κρήτ. Σίφν.—Λεξ. Βυζ. βόλιγμαν Πόντ.
(Τραπ.) γούλισμα ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ, παρ' ὃ καὶ βουλίζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Βύθις, κατάδυσις, καταποντισμός Πόντ. (Τραπ.)
Λεξ. Περὶδ. Βυζ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. β) Πληθ.
βουλήματα ἢ 'ουλήματα, ἢ δύσις τοῦ ἡλίου Χίος—Λεξ.
Βλαστ. γ) Ἡ πλήρωσις τοῦ στόματος δι' ὕδατος
καὶ ἡ ἐκσπενδόνισις αὐτοῦ μεθ' ὀρμῆς Ρόδ. 2) Κατά-
πτωσις, καθίζησις ἐδάφους Κρήτ. Ρόδ. Ἡ λ. καὶ ὡς
τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούλισμα Κρήτ. Βουλίσματα Κρήτ.
'Ουλίσματα Κάρι. β) Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύναται
τις νὰ βυθισθῇ Κύπρ.: Τὸ χωράφιν ἔδει βούλ-λημαν τῶι
βουλ-λοῦν τὰ κτηνά. γ) Ἀγρὸς λιπαρὸς ἔνεκα τῆς συσ-
σφρευμένης ἐν αὐτῷ ἰλύος (κυρίως ἐν ᾧ οἱ πόδες βυθί-
ζονται εἰς τὴν ἰλὺν) ἄγν. τόπ. δ) Βύθις ἐντὸς λάκκου
τοῦ λίνου ἢ τῆς καννάβεως πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν ἰνῶν
τοῦ φλοιοῦ Κύπρ. ε) Κοιλότης σχηματιζομένη εἰς
πρᾶγμά τι ἐκ πίεσεως ἢ κτυπήματος Κύπρ.: Τὸ βούλ-λη-
μαν τοῦ τέξερε. Συνών. βουλημάδα, βουληματιά. 3)
Κατακρήμνισις, κατεδάφισις Ἰων. (Κρήν.)—Λεξ. Περὶδ.
β) Κατακρημνισμένος τοίχος ἀγροῦ Σίφν. Συνών.
βουλησιᾶ, βουλιάχτρα 4, βουλίστρα.

βουλημάδα ἢ, ἀμάρτ. βουλισμάδα Πάρ. Σέριφ.
βουλ'ομάδα Πάρ. (Λευκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).

Βούλημα 2 ε, ὃ ἰδ.

βουληματιά ἢ, Νίσυρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -εᾶ.

Ποσότης ὕδατος ὅση χωρεῖ εἰς τὸ στόμα. Συνών.
γουλζᾶ.

βουληματιά ἢ, ἀμάρτ. βουλ-λημαδικιά Κύπρ. βου-
λισματιά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-εᾶ. Ἡ λ. καὶ ἐν τῇ Πεντατεύχ. Hesseling 423.

Βούλημα 2 ε, ὃ ἰδ.: "Ὅσον τῷ ἐδύλωσαμεν τὸ δῶμαν,
ἤρτεν τῷ ἐπάτησεν μέσα 'ς τὸν πηλὸν τῷ ἑκαμέν τον οὐλ-
λον βουλ-λημαδικιὲς Κύπρ. Ἐκαμε βουλισματιά ἐκεῖα ποῦ
χτύπησε Κρήτ. "Ὅλο βουλισματιὲς εἶναι τὸ τοικᾶλι ἀπὸν
τοῖσι χτύπους ἀπὸν τοῦ 'χει δοσμένους αὐτόθ.

βούλησι ἢ, Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)—Λεξ. Δη-
μητρ. βούλησ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βούλησις.

Βουλὴ 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί νὰ κάνουμε, ἔτσι ἦταν
ἡ βούλησι τοῦ Θεοῦ Καλάβρυτ. || Ἄσμ.

Χωρὶς ἀγγέλου βούλησιν ἐμπήκε μέσ' 'ς τὸν Ἄδην
Νίσυρ.

βουλησιᾶ ἢ, Τήν.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ.

Κατερειπωμένος ξερότοιχος. Συνών. βούλημα 3 β,
βουλιάχτρα 4, βουλίστρα.

βουλητός ἐπίθ. Σύμ. βουλιστός Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ, παρ' ὃ καὶ βουλίζω.

1) Βυθισμένος Σύμ.: Βουλητὴ κάεται ἡ βάρκα. 2)
'Ερειπωμένος, κατεστραμμένος Μύκ.: Βλέπει τὴ δουλειά
οὐλῇ βουλιστὴ τσαὶ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει (ἐκ παραμυθ.)

3) Οὐδ. οὐσ., οἰκία ἐρειπωμένη Μύκ.

βουλι τό, Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουλίε.

Μικρὸς ἀλέκτωρ. Συνών. κοκοράκι, πετειναράκι.

βούλια ἢ, Θεσσ. (Αἰβάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

1) Τόπος πάσχων συχνὰ καθίζησιν καὶ μάλιστα μετὰ
βροχὴν πολλήν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. 2) Τέλμα
Θεσσ.

βούλιαγκας ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλια καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ακας διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. βούλιακας.

Βαθὺ μέρος κοίτης ποταμοῦ, ὅπου τὸ ὕδωρ ἀνακό-
πτει τὴν φορὰν του περιστρεφόμενον.

βούλιαγμα τό, σύνθηθ. βόλᾱγμαν Πόντ. (Κερασ.)
βούλιαμα Πελοπν. (Ἀργολ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ. ἄ. βούλιασμα σύνθηθ. βόλᾱσμαν Πόντ. (Τραπ.) σβού-
λιασμα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

1) Καταβύθισις, καταπόντισις σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κε-
ρας. Τραπ.) β) Τὸ ἐκτόπισμα τοῦ πλοίου Λεξ. Δημητρ.:
Τὸ βούλιαγμα τοῦ καραβιοῦ εἶναι τόσοι τόνοι. 2) Τὸ μού-
σκεμα ἐντὸς ὕδατος τῆς ξηρᾶς λινοκαλάμης διὰ νὰ κα-
ταστῇ εὐχερὴς ἡ ἀποφλοίωσις ΠΓεννάδ. 619. 3) Ἡ
κάλυψις ἐντὸς λάκκου τοῦ κορμοῦ τῆς ἀμπέλου ἀφιεμέ-
νων δύο κλάδων ἐκατέρωθεν πρὸς βλάστησιν Πελοπν.
(Ἀργολ.) 4) Κατεδάφισις, κατακρήμνισις, ἐπὶ οἰκίας,
τοίχου κττ. πολλαχ. β) Καθίζησις τοῦ ἐδάφους πολλαχ.
γ) Τὸ μέρος τὸ ὑποστὰν καθίζησιν Εὐβ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἄ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βού-
λιαμα Αἰτωλ. Βούλιασμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Βουλιάσματα Εὐβ.
(Ἐπισκοπ.) 5) Πτώσις τοῦ ἐδάφους, βαθούλλωμα, λάκ-
κος Λεξ. Δημητρ.: "Ὁ δρόμος ἔχει βουλιάγματα. 6) Με-
ταφ. ὕλική ἢ καὶ ἠθικὴ καταβαράθρωσις, καταστροφὴ
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

βουλιαγμός ὁ, Ἡπ. βουλιασμός Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

Καταποντισμός ἐνθ' ἄν.: Κακὸς βουλιαγμός! (ἀρά) Ἡπ.

βουλιάζω, βολᾶζω Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) βουλιάζω
κοιν. βουλιάζου πολλαχ. βορ. ιδιωμ. καὶ Πελοπν. (Κίτ.
Μάν. Τσακων.) β'λιάζου βόρ. ιδιωμ. βουλιάν-νου Λυκ.
(Λιθύσσ.) βουλιᾶχνω Κρήτ. κ. ἄ. σβουλιᾶζω Πελοπν.
(Δημητσάν.) βουλῶ Ἄνδρ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κρήτ.
Σκίαθ. βουλῶν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) β'λιῶ Σκόπ.
β'λιῶν Σκῦρ. βουλιάω Ζάκ. Πελοπν. (Αἶγ. Κλουτσινοχ.
Λάστ. Τρίκκ.) κ. ἄ. βουλιάου Εὐβ. (Ἰορ.) Ἡπ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Σουδεν.) β'λιάου Β.Εὐβ. Σκόπ. σβουλῶ
Πελοπν. (Μεσσ.) σβουλιάου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Με-
τοχ. βιλιαγμένος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. βολίζω.

1) Βυθίζω τι εἰς ὑγρὸν ἢ πρᾶγμα ὑδαρὲς κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) Τσακων.: Ὁ ἀδέξιος καπετάνιος βουλιάζει τὸ καράβι. Ἡ φουρτούνα βούλιαξε τὴ βάρκα κοιν. Βουλιάζον τὸν δέρμα 'ς τοῦ νιρὸ νὰ μουρκέν' Ἀνασελ. || Γνωμ. Μικρὴ τοῦπα βουλιάζει μεγάλο καράβι Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. βυθίζομαι κοιν.: Βούλιαξε ἡ βάρκα - τὸ καράβι κττ. Δὲν ἤξερε νὰ κολυμπᾷ καὶ βούλιαξε σὰν τὸ μολύβι. Βούλιαξα 'ς τὴ λάσπη. Βάρκα βουλιαγμένη. Καράβι βουλιαγμένο κοιν. || Φρ. Πῆγε καὶ βούλιαξε (ἐπὶ τοῦ ἀποσταλέντος κάπου καὶ βραδύνοντος νὰ ἐπιστρέψῃ) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Κορινθ.) β) Δύω Λεξ. Δημητρ.: Ὁ ἥλιος βουλιάζει. γ) Καταχώνω τι Πελοπν. (Ἀργολ.) Βουλιάζω τὸ κούτσουρο (ρίπτω τὸν κορμὸν τοῦ κλήματος ἐντὸς λάκκου καὶ ἀφίνω ἐκατέρωθεν δύο κλήματα πρὸς ἀναβλάστησιν).

2) Κάμνω τι νὰ καθιζήσῃ, προξενῶ καθίζησιν πολλαχ. Τὸ χιόνι βούλιαξε τὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ πολλὰ νερά βούλιαξαν τὸ πλακόστρωτο Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. ὑφίσταμαι καθίζησιν, καθιζάνω σύνηθ.: Βούλιαξε τὸ χωριὸ ἀπ' τὸ σεισμό. Βούλιαξε τὸ χωράφι ἀπ' τὰ πολλὰ νερά. Βουλιάζει ἡ γῆ - ὁ τόπος κττ. Βουλιάζει ὁ καναπὲς ἀπ' τὴν πολλὴν χρῆσι. Βουλιαγμένος καναπὲς. Βουλιαγμένη καρέκλα. || Ἄσμ.

Τοῦ θάλασσης τὰ κύματα πατῶ καὶ δὲ βουλιᾶνε,
ἃ θέλω γὰρ νὰ σ' ἀγαπῶ, κἀνένα δὲ φοβᾶμαι

Ἀργυρᾶδ. Ἡ μετοχ. οὐσ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουλιασμένη Κόρινθ. Βουλιαγμένη Ἀττικ. Ἡπ. Μέγαρ. Ὀυλιασμένα (τὰ) Κάρι. β) Ὑφίσταμαι κοίλωσιν, κοιλαίνομαι Ναύστ. Πελοπν. (Μεσσ. Λάστ.) κ. ἄ. - Λεξ. Δημητρ.: Βούλιαξε ἡ λαμαρτίνα 'ς τὴ μέση Ναύστ. Βούλιαξαν τὰ μάγουλά του Λεξ. Δημητρ. Δὲ σβουλειέται τ' ἀπίδι (εἶναι ἄωρον, σκληρὸν καὶ πιεζόμενον διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ὑφίσταται κοίλωσιν) Μεσσ. Μάτια βουλιαγμένα Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Τῆς ὁμορφῆς τὸ μάγουλο, ὅταν γελᾷ, βουλιᾶει
Λάστ. 3) Κρημνίζω, κατακρημνίζω Ἄνδρ. Ζάκ. κ. ἄ. Βουλιάζω τὸ δοῖχο Ἄνδρ. Πάει 'ς τὸ παλάτι καὶ εἶπενε 'ς τοὺς μαστόρους νὰ τὸ βουλιᾶσουνε (ἐκ παραμυθ.) Ἄνδρ. Καὶ ἀμτβ. Ἄνδρ. Τῆν. κ. ἄ.: Βούλιαξε τὸ σπίτι Τῆν. Τὸ βασιλόπουλλο βρίσκει τὸ σπίτι βουλιαγμένο (ἐκ παραμυθ.) Ἄνδρ. 4) Ἐξολοθρεύω, καταστρέφω Εὐβ. (Ὁρ.) Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Ἴων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Κυδων. Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἄ. - Λεξ. Δημητρ.: Τὸν βούλιαξαν οἱ ἀρρώστεις - τὰ πολλὰ ἔξοδα - τὰ χρέη κττ. Λεξ. Δημητρ. Τοῖν βούλιαξε τοὺν ἀνθρουπου Αἰτωλ. Κυδων. Καὶ ἀμτβ. ἐξολοθρεύομαι, καταστρέφομαι, ἐξαφανίζομαι: Βούλιαξε τὸ σπίτι τοῦ δεῖνα Ὁρ. Πάρ. Ἐβούλιαξε μὲν πόλι Ζάκ. Βούλιαξαν οἱ δουλειές μου Καλάβρυτ. Βούλιαξε ὁ κακόνυχος Πάρ. Βούλιαξί κι πάει ἡ-ῶ-οὐλόσκοντους (ὁ τρισκακοδαίμων) Κυδων. Βουλιασμένες πολιτείες (τελείως ἐξαφανισθεῖσαι) ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή? 29 || Φρ. Νὰ βουλιᾶξῃ τ' ὄνομά σου. (ἀρά) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ὁλος ὁ κόσμος νὰ καῇ κ' ἡ Πάτρα νὰ βουλιᾶξῃ
καὶ τὴν κατακαυμένη Ζάκυνθο ὁ Θεὸς νὰ τὴ φυλάξῃ
Ζάκ.

Ἀφίνεις τὴ μητέρα σου παραπονεμένη
σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη, σὰ χώρα βουλιασμένη
Θράκ. 5) Μεταφ. οἶονεῖ πνίγομαι ἀπὸ τὴν πλησμονὴν πράγματός τινος Δαρδαν. Ἡπ. Κεφαλλ. Μεγίστ. Πελοπν. (Αἰγ.) Σκῦρ. κ. ἄ.: Τὸ σπίτι του βουλιάζει ἀπ' τ' ἀγαθὰ καὶ ἀπ' τὰ καλὰ Δαρδαν. Οἱ γεωργοὶ βουλιάζ'νε ἀπ' τοιοῦ

σοδεῖς Σκῦρ. Φέτι θὰ β'λιᾶζωμε ἀπ' τὸ λάδ' αὐτόθ. || Φρ. Βουλιάζω 'ς τὸ αἷμα (ἐπὶ πλησμονῆς αἵματος) Ἡπ. Βουλιάζω 'ς τὰ ἔξοδα - 'ς τὰ χρέη (συνών. φρ. πνίγομαι 'ς τὰ ἔξοδα κτλ.) Αἰγ. Κεφαλλ. Μεγίστ. κ. ἄ.

Μετοχ. 1) Ἀτυχής, δυστυχής, κακομοίρης Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Πυλ.): Ὁ βουλιασμένος ὁ πατέρας μου ζῶδας του ἐπλέρωσε τὰ χρέη του Κεφαλλ. β) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ὑποστῇ καθίζησιν, νὰ ἐξαφανισθῇ, ἐπὶ τόπου ἀγόνου Πελοπν. (Μάν.): Βουλιασμένος τόπος. γ) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ἀποθάνῃ Κεφαλλ.: Μωρὲ βουλιασμένο, ποῦ ἤσουνε; 2) Κατηραμένος Κρήτ.: Δὲν ἔχοντε οἱ βουλιασμένες ἐλαῖες τοῖκουδο (οὔτε ἓνα καρπὸν). 3) Οὐσ. βουλιαγμένη, νεκροταφεῖον Ἡπ.

Πβ. βουλιῶ.

*βουλιάρης ἐπίθ. Οὐδ. βουλιάρικο Πελοπν. (Πυλ.) Ἐκ τοῦ ρ. βουλιᾶζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ βουλιᾶξῃ, νὰ καταστραφῇ, νὰ χαθῇ, ὁ κατηραμένος: Μωρὲ τὰ βουλιάρικα, τί τὰ βρῆκε καὶ δὲ νῖναν! (ἐνν. φυτὰ ποῦ δὲν ἐφύτρωσαν).

βουλιαχτής ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιᾶζω.

Λογοπαικτικῶς ὁ βουλευτής (ὁ οἶονεῖ βουλιᾶζων ὁ καταστρέφων τὸν τόπον).

βουλιαχτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. βουλιαχτὲ Τσακων. Οὐδ. βουλιαστό Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιᾶζω.

1) Βυθισμένος Τσακων. 2) Οὐδ. οὐσ., οἶκημα κατερειπωμένον Ἄνδρ.

βουλιᾶχτρα ἡ, Κέως, Κύθν. κ. ἄ. - Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. β'λιᾶχτρα Μακεδ. (Ἀνασελ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. βουλιᾶστρα Ἄνδρ. Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιᾶζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα.

1) Μέρος θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, ὅπου σχηματίζεται δίνη ἐπικίνδυνος εἰς τὰ πλοία ἢ τοὺς κολυμβῶντας Λεξ. Δημητρ. 2) Τέλεσμα εἰς τὸ ὅποιον εἶναι δυνατόν νὰ βυθισθῇ τις Μακεδ. (Ἀνασελ.) 3) Μέρος ὑποστάν καθίζησιν Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. - Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. β) Ἴχνος ποδὸς ἐπὶ ἐδάφους λασπώδους ἢ μαλακοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐκανι τοῖν κήπου οὐλον β'λιᾶχτρε. 4) Ἐρειπωμένος τοῖχος ἀγροκτήματος Ἄνδρ. Κέως Κύθν. Συνών. βούλημα 3 β, βουλησιᾶ, βουλίστρα.

βουλίδι τό, Ἡπ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Σαγκρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Οἰκοδόμημα κατακρημνισμένον, ἐρείπιον Ἡπ. Μύκ. Νάξ. (Βόθρ. Γαλανᾶδ. Σαγκρ. κ. ἄ.): Βγαίνει καὶ γυροτριγυρίζει τὰ βουλίδια τοῦ πύργου (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Συνών. χάλασμα. β) Ἐρείπιον φαινόμενον εἰς τὸν πυθμένα θαλάσσης Ἡπ. 2) Πλησμονὴ πρᾶγματός τινος (οἶονεῖ ἐν ᾧ δύναται τις νὰ πνιγῇ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Βουλίδι εἶναι τὸ δεῖνα πρᾶγμα (ἀφθονώτατον). 3) Πρᾶγμα ὑπερφορτωμένον Μύκ.: Τὸ καράβι εἶναι βουλίδι.

βουλιθιά ἡ, βουλιᾶ Ἡπ. βολ'τιᾶ Ἡπ. βουλιᾶ Ἡπ. βουλιθιά Ἡπ. βουλιθιά πολλαχ. βουλιθιά Εὐβ. (Ἀνδρων. Κουρ.) βουλιθιά Εὐβ. (Στρόπον.) βουλιθιά Πελοπν. (Κορινθ.) βουρθιά Ἄνδρ. βουλιθιά Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρο. Κύμ.) Μέγαρ.